

Carla van Vliet.

Opnieuw

“Kijk eens, klaar!” Met een ervaren gebaar zwaait Brigitte de zwarte kapmantel van mijn schouders. Ze houdt een kleine spiegel achter me zodat ik ook de achterkant van mijn kapsel kan bekijken. “Je ziet er weer prachtig uit. Zal ik er nog wat lak overheen spuiten?” Ze knipoogt naar me. “Of wordt het geen stormachtig avondje?” Ik schiet in de lach. “Je weet het nooit, Brigitte, laat ik me maar goed voorbereiden. Kom op met die lak!” Als ze me even later in mijn jas helpt vraagt ze: “App je me wel als het iets is? Ook als het niets is trouwens, haha!” Ze schenkt me een veelbetekenende knipoog en wenst me een hele fijne avond. Opgewekt verlaat ik de kleine salon van mijn vriendin.

Ik zet mijn fiets binnen in de gang en ren de trap op naar mijn slaapkamer. Ik gooi de kastdeuren open en blijf even vertwijfeld staan. Had ik toch iets nieuws moeten kopen? Nee, het is beter dicht bij mezelf te blijven en mijn vertrouwde grijze blazer te dragen. Die doet het altijd goed. Van kerstborrels op het werk tot de verjaardag van oma. Vijf jaar geleden droeg ik hem tijdens het sollicitatiegesprek voor de baan bij makelaarskantoor Joostens. Nog steeds geloof ik dat het jasje ervoor zorgde dat ik nu elke dag met plezier naar m'n werk ga. Om het nette er wat af te halen trek ik een lichtroze spijkerbroek aan. Een witte blouse met een heel dun grijs streepje moet de outfit voor vanavond maar afmaken zo. Ik werk mijn make up wat bij en bekijk mezelf goedkeurend in de spiegel. Alleen als je me goed zou kennen zie je mijn linkeroog wat trillen, natuurlijk ben ik nerveus. Het is nogal wat. Ik raak de zilveren oorbellen met de kleine diamanten even aan. Het cadeau van Oscar geeft mij op de een of andere manier troost. Ik haal diep adem. Ga ik dit echt doen? Dan pak ik resoluut mijn tas, blaas een handkus naar onze trouwfoto en sluit de deur achter me.

De keuze van het restaurant vind ik precies goed. De Witte Markiezin ligt in het centrum en heeft, volgens de website, een ruime en niet al te dure kaart. Ingewikkelde gerechten zijn niets voor mij en kennelijk voor Robert ook niet, anders had hij dit niet voorgesteld. In gedachte maak ik een plusteken. Gelukkig vind ik snel een plek voor mijn fiets. Mijn horloge geeft aan dat ik toch nog tien minuten te vroeg ben. Dit geeft niet want ik vind het fijner om als eerste te zitten en mijn afspraak kan zien binnenkomen. Dan heb ik al even de gelegenheid een eerste indruk te verwerken. En als die niet goed voelt bestel ik alleen een drankje. Ik stap naar binnen en vraag naar de reservering van Robert van den Oever. De ogen van de ober lichten op en hij vraagt mij te volgen. Tussen een aantal tafeltjes door brengt hij me naar een tafel met zo'n halfronde bank eromheen. Waar al iemand zit...

De man springt overeind en gooit daarmee een waterglas om dat hij op het nippertje redt van een val op de grond. Zijn rechterhand druipt van het water, hij probeert deze snel af te vegen aan een servet en roept intussen tot driemaal toe ‘sorry, sorry hoor’. In een flits concludeer ik dat een profiel toch wat meer karaktertrekken zou moeten weergeven. Onhandig ben ik zelf al voor drie. Maar aan de andere kant ziet het er zo grappig uit dat ik in de lach schiet. Als zijn hand droog is steekt hij die naar me uit. Ik schud hem en zie een verontschuldigende glimlach. “Goeie binnenkomer of niet? Nogmaals sorry. Fijn dat je er bent. Ga zitten. Wat wil je drinken?” We grinniken allebei, op de een of andere manier is het ijs al gebroken.

Ieder met een drankje voor ons kijken we elkaar onderzoekend aan. Zijn haar is te lang, van het oorspronkelijke model is niets terug te vinden. Of draagt hij het altijd zo? Zijn trui kleurt net niet bij zijn overhemd en zit daar linksboven op zijn schouder nou een vlek? En die bril had hij niet op toen zijn profielfoto gemaakt werd. Wie heeft dat model uitgekozen? Wel schattig dat hij ook verlegen is, ik heb nou eenmaal niks met macho's. Maar aangezien ik ook verlegen ben zal er toch iemand moeten gaan beginnen met praten. Dan zeggen we allebei tegelijk: "Hoe gaat het op je werk?" We schieten in de lach. Robert zegt: "Jij eerst!" Ik vertel van mijn werk op het makelaarskantoor en ik vind het leuk dat hij vragen stelt en daarmee echte interesse toont. "Hoelang werk je daar al?" "In september vijf jaar." "Heb je altijd in de makelaardij gezeten?" Ik slik even en draai aan mijn oorbellen. "Ja, ik ben ooit samen met mijn man Oscar ons eigen makelaarskantoorje begonnen, maar...eh..." "Je schreef al dat je weduwe bent..." Opeens ligt een groot deel van mijn verdriet bijna tastbaar tussen ons op tafel. Terwijl we elkaar nog geen half uur kennen. Ik kan dit niet. Ik neem een slok en zeg: "Genoeg over mij, vertel jij eens over je werk? Je werkt vooral thuis toch?"

Robert begrijpt de hint en vertelt enthousiast over zijn eigen bedrijfje in grafische vormgeving "Heb je bewust voor thuiswerken gekozen?", vraag ik. "Weet je wat het kost om een ruimte te huren? Niet te doen!" "Zal ik eens op mijn werk rondkijken?" We lachen weer, dat kunnen we goed. Dan trekt er een pijnlijke trek over zijn gezicht. "Ik moet je wel iets vertellen." O nee, denk ik, hij is nog getrouwd, hij heeft schulden, een enge ziekte, of woont nog bij zijn moeder. "Ik moet wel thuis werken want dat is handiger in verband met...eh..." "Met wat?" Duidelijk niet op zijn gemak fluistert hij bijna: "Met de kinderen." Een pijnscheut schiet door mijn buik en ik sta op. Met boze stem zeg ik: "Als ik ergens niet tegen kan is het tegen liegen. Ik ga!" Robert grijpt mijn pols en smeekt: "Mag ik het alsjeblieft uitleggen? Toe ga nog even zitten." Ik ruk me los en ben het restaurant uit.

Natuurlijk weet ik niet meer zo snel waar mijn fiets staat en als ik hem toch gevonden heb krijg ik het sleuteltje niet in het slot. Mijn zicht is belemmerd door tranen. Woest ben ik! Heb ik weer. Ontmoet ik eindelijk een op het oog aardige man, heeft hij kinderen! Kinderen! Kinderen die Oscar en ik niet konden krijgen. Robert heeft ze gewoon. En dan niets van tevoren zeggen. Hoe laag kun je zijn. Dacht hij nou dat ik zou lachen en zeggen: "Gunst wat leuk, lijkt me enig om voor ze te zorgen!" Dacht hij dat echt? Wat verbergt hij nog meer voor me? Ik ga echt nooit van mijn leven meer op een date! En waarom gaat die sleutel er niet in! Opeens voel ik een hand op mijn hand. Als ik op kijk zie ik het verschrikte gezicht van Robert. "Het spijt me. Meer dan ik kan zeggen. Ik vind het jammer als je zo overstuur naar huis gaat. Mag ik met je meelopen zodat ik kan zien dat je geen ongelukken maakt?" Hij neemt de sleutel over en opent met een klik het slot.

Mijn stem is zo verstikt dat ik niets kan uitbrengen. Waarschijnlijk vat Robert dat op als een toestemming. Ik neem me voor hem zeker niet te laten zien waar ik woon en loop in tegenovergestelde richting. Hij loopt zwigend naast me, terwijl ik nog steeds boos harde stappen zet. Dit is ook een rare situatie. Onhoudbaar eigenlijk. Bij een stadsparkje stop ik en kijk hem aan. "Wat wil je nou?", snauw ik. Voorzichtig neemt hij de fiets uit mijn handen en zet hem op slot tegen de achterkant van een bankje, hij maakt een uitnodigend gebaar om op het bankje te gaan zitten. Waarom zou ik dat in hemelsnaam doen? "Ik wil alleen maar even met je praten. Ik snap dat je boos bent en..." "Je snapt helemaal niets van mij!", bijt ik van me af. "Het zijn best leuke kinderen hoor.", oppert hij met een glimlach. Oké, ik ga het hem nu uitleggen. "Luister, ik heb helemaal geen zin in kinderen van iemand anders, ik wil niet een

boze stiefmoeder zijn, en ik heb zeer zeker geen trek in gedoe met biologische moeders en exen waar je niet van los komt!” “Aha, nou dat zal wel loslopen, want er is geen biologische moeder of ex meer. Marjolein is vijf jaar geleden met een of andere gast vertrokken naar Nieuw-Zeeland en heeft officieel afstand gedaan van de kinderen. En van mij natuurlijk.”

Een stilte volgt. Ik met mijn grote mond... “Wat vreselijk.”, stamel ik, “Heb je al die tijd de kinderen alleen opgevoed?” “Met wat hulp van mijn moeder en zus. Nu ik het zo’n beetje onder controle heb vond ik dat het tijd werd om ook eens aan mezelf te denken. Vandaar deze date, je bent de eerste met wie ik het aandurfde. Maar kennelijk heb ik het toch verkeerd aangepakt. Nogmaals sorry. Kom, ik zal je verder thuisbrengen.” “Waarom durfde je het met mij wel aan? Je kent me toch helemaal niet?” “Ik weet het, en het klinkt ongelooflijk oppervlakkig, maar ik viel in eerste instantie voor je prachtige lange haar.” Ik verslik me en krijg een hoestbui. Al kuchend sta ik op, pak mijn fiets en zeg: “Vanaf hier vind ik het wel alleen hoor.” Robert springt overeind en vraagt verschrikt: “Doe ik weer iets verkeerd? Ik zei toch ‘oppervlakkig’. Ik zie heus wel dat je meer bent dan een mooie vrouw aan de buitenkant. Je hebt een bepaalde blik in je ogen. Er zit iets verdrietigs en tegelijk iets dappers in” En dan is het gebeurd, ik breek en huil. Wat gebeurt er toch allemaal. Waarom zegt hij steeds de juiste dingen? Waarom vind ik zijn zorgelijke blik zo fijn? Hoe komt het dat ik zijn te lange haar nou net zo leuk vind? Hoe kan het dat ik opeens zo moe ben en het liefst tegen hem aan zou willen kruipen? Net als ik me probeer te herpakken slaat hij voorzichtig een arm om me heen en fluistert: “Wat een rare wezens zijn we toch. Waarom doen we zo moeilijk alleen als het samen veel makkelijker kan?”

We laten ons weer op het bankje vallen. Ik snotter nog wat en kijk hem vragend aan. Hij zegt: “Zullen we overnieuw beginnen?” En als ik knik: “Hoi, ik ben Robert, ik heb een eigen bedrijf en twee heerlijke kinderen waar ik voor mag zorgen. Ik ben in de steek gelaten door mijn ex, maar daar ben ik ruimschoots overheen. Ik sta helemaal open voor een nieuwe gezellige relatie op basis van liefde en vertrouwen.” Hij schudt mijn hand en vraagt: “En jij bent?” Ik grinnik even en zeg dan toch serieus: “Hoi, ik ben Maartje. Ik was getrouwd met Oscar totdat hij overleed na een auto-ongeluk. Hij was op weg naar de...eh... fertiliteitskliniek omdat we heel graag kinderen wilden. Hoewel ik het nog doodeng vind, sta ik nu helemaal open voor een nieuwe, hele lange relatie.” Ik schud de hand van Robert. Tegelijkertijd zeggen we: “Aangenaam kennis te maken!” en schieten in de lach. “Zullen we het voorzichtig proberen?”, vraagt Robert. Ik knik en zeg niets want ik moet alweer huilen.

’s Avonds laat stuur ik naar Brigitte één duimpje.

@ Carla van Vliet, november 2024

Carla van Vliet (1957), ik doe vaak mee met schrijfwedstrijden en heb in meer dan 20 bundels een plekje weten te bemachtigen. Bijvoorbeeld: Winteravond (Adoremi 2018), Het giftige

diner (1802publishing 2021), Dichtbij (Uitjeervaring 2023), en dit jaar nog in Thuis (Schrijverspunt 2024). Behalve sciencefiction en fantasy liggen alle genres me wel. Momenteel is mijn favoriete schrijfster Sylvia Witteman. Op luchtige toon iets raaks neerzetten vind ik erg boeiend. Op mijn eigen website www.mijnletterkast.wordpress.com probeer ik die luchtigheid ook te vangen. Uiteindelijk hoop ik een uitgever te vinden voor mijn manuscript van een spannende en humorvolle cozy detective.